

Почесне консульство України в Чорногорії

ПОДЯКА В ДЕНЬ ВРУЧЕННЯ ОРДЕНА «ЗА ЗАСЛУГИ» ПЕРЕД УКРАЇНОЮ

У колективній свідомості мого народу тисячу років зберігався Гірський вінець. Петро II Петрович Негош - найвидатніший чорногорський поет виклав його на папері. У ньому ордена і медалі прикрашали чорногорських героїв, і деяким з них численні нагороди як броня покривали всі груди, захищаючи їх від ворожих куль. Звертаючись до одного з них, Поет каже: "... Вук, розправ свій обвислий чорний вус, покажи нагрудну мені току ..." Їх носили з гордістю, як знак за заслуги в кривавих і жорстоких боях, де прагнення здійснити подвиг і стати героєм було важливіше від самого життя. Від нагород герої так само легко відмовлялися, коли ображали їх честь і гідність, навіть якщо це було зроблено від імені Владики Чорногорії. І знову говорить Поет словами сердара Йола Пілетіча, коли він, ображений, повертає чорногорському Королю Миколі свої ордени та на них кладе свій меч: «... Візьми це залізо Господар, цей меч не є Сердар Йоле, Сердар Йоле - це меч...».

Для мене велика честь отримати цей орден і з гордістю його носити. Носити так, як мої предки Чорногорці. Я сподіваюся, що я вас не зганьблю і обіцяю цінувати надану мені довіру. В моїй крові зберігаються гени одного з найвідоміших героїв Чорногорії та Герцеговини - Хайдука і Харамбаші Стевана Прдекліє, який напевно зараз скаче верхи по небесним пасовищах в компанії гордих козацьких отаманів або індіанських вождів. Їм було відомо те, про що говорить Поет у віршах: «... бій не виграє блискуча зброя, бій виграють серця героїв ...» або іншими словами: «... в руках у Мандушіча Вука б'є без промаху рушниця будь-яка!»

І я постараюся, як і вони, бути орденом і таким чином зберегти його цінність.

Ще раз спасибі, дорогі друзі за честь і довіру.
